

מי מייבא ומקרה בשר עגל? מי שפחת גרופר ומישפחת פת!

השבוע סיפר לי מגדל בקר אגדה, כמוה לא שמעתי מאז ימי ילדותי. לאחר שסיפר מה סיפר הסביר, שהחשוב באגדה זו הוא מוסר ההשכל. הנה היא האגדה. בארץ ששמה ישראל יש הרבה מגדלי בקר לבשר, הנוהגים למכור עגליהם עת

הגיעם לפירקם, באמצעות מיכרום; כן, פשוט מיכרום. למרבה הצער, כבר תקופה ארוכה שהמגדלים שולחים את בקרם — הם העגלים — לשחיטה, שלושה וארבעה חודשים אחרי הגיעם לפירקם. תשאלו למה? שאלנו, הרי לספק מזונם של בעי

שר פת ואשתו — אין מישפחת האשה מקררת

סגן-שר גרופר
האח מייבא

לייחיים אלה תקופה ארוכה נוספת, עולה ממון רב. אכן כך הדבר. אהה, מה נורא, מזה חודשים רבים אין למי למכור את בשרם של העגלים. תשאלו, האם חדלו לאכול בשר עגל בישראל? בהחלט לא. אך מה נורא הדבר, במקום לאכול בשר עגל מקומי, מעדיפים לייבא בשר עגל קפוא מארצות הים. ומי אתם סבורים מייבא בשר זה? איש צנוע, אחיו של שר וגדול בישראל, חקלאי בכל שם"ה גידון, פסח גרופר. אך כדי לשר מור בשר זה, יש לאחסנו בקירור. ומי הוא אשר במחסנו מוקפאים העגלים מארצות הים? מחסנו ה"קירור שבשליטת מישפחת אשתו של שר וגדול בישראל, אשר על יבוא הבשר הקפוא, הלוא הוא גר"ען פת. שם האשה: אין.

הבורסה להרוויח 4 מיליון שקלים במכה אחת

מה נשתנה פסח זה לעומת הפסח של השנה הקודמת? בשנה שעברה לא דיברו על יציאת מצרים אלא על יציאה מהבורסה, השנה בוכים אלה שיצאו או מהבורסה בניגוד לתחויות, השנה, ערב הפסח, מעטים היו אותם שהעדיפו שספסם ינוח בחול-המועד מחוץ לבורסה, ולכן גם חול-המועד הקצר לא הפריע לגאות.

לקראת החג היו מהומות בכמה מחלקות לניירות-עורך של הבני קיב. מסתבר שהנהיחה לעסקים פרטיים ולשותפויות, קיימות ואלה שעתידות לקום בחודשים הקרובים, מנקזת את הנוכחים שבמסחר הבורסה מהמחלקות לניירות-עורך של הבנקים לאותם עסקים.

מטעמים ענייניים מאוד, לא אוכל להזכיר את שמותיהם של ההולכים. דבר אחד כבר ברור — כמה קרנות בכמה בנקים יהיו הראשונים שייפגעו, וזאת נוכל לראות כבר בסיועם התלת-חודשי הבא. בסוף יוני, כאשר ייערך דירוג הביצועים של קרנות הנאמנות.

בהקשר זה אני מבקש לאחל ברכת עלה והצלח לשבעה עובדי מחלקת ניירות-העורך של בנק לאומי, שהועלו בדרגה או דרגותיהם, הפכו למרשי חתימה ובעלי תואר; לעובדי מחלקת ניירות-העורך של הבנק האמריקאי-ישראלי, שמעמדם נתחוק בסיועו האדיב של כותב שורות אלה, לי עובדי דיסקונט והבינלאומי, בבורסה ומחוצה לה, שכורשי המיקוח שלהם גבר וכלל המבצעים בבורסה שקיבלו בונוסים שמנים לקראת החג, ושהגיע להם.

לקנות ב־700 ולמכור ב־1100

את עיסקת חייהם עשו בשבועיים האחרונים שניים: יהושע ליבוביץ, מנכ"ל פ.ל.ב. השקעות ומיועדו צבי לובצקי, זה מהסולוויזיה. כבר הזכרתי שבשבעה שעבר את העובדה שפ.ל.ב. קנתה בבורסה ומחוצה לה חבילות רציניות של ארגמן. מה שברור הוא שליבוביץ בסיועו של לובצקי, קנו מיליון מניות של ארגמן ומכרו אותן לח.ל.ב. השקעות, "בהתאם למדיניות שאימצה לעצמה החברה, למעורבות יותר בתחומי השקעות בתעשייה..."

הם שכחו רק לספר פרט אפרז ובת-יחשבו; את מניות "ארגמן" הם קנו מחוץ לבורסה על-פי שער של 700 נקודות, ואילו "ח.ל.ב." קנתה את המניות בשער של 1100 במיליון אחרות; הם קנו מיליון מניות ב־7 מיליון שקל והחברה קנתה מניות אלה ב־11 מיליון שקל. לכיסו של מי נכנסו ארבעה מיליון שקלים?

שלא יהיה ספק, אני מפרגן להם. תר גיל מבריק ואלגנטי ונקי ממס. הלוואי שהייתי שותף.

תקועים עם אתא

ובכן, קבוצת פישמן-ריגרי-אדבין תקועה עם חבילות של מיליונים של "אתא ג'". מאז ראשית השנה, כאשר בדרך, בעיקבות שאיזות של הנהלת הבורסה, נאצו לקנות היצעם עצומים של "אתא ג'". בי שער של 700 הם עדיין תקועים עם כל הסחורה.

מה עושים? כל הטריקים המקובלים לא יעזרו הפעם, צריך בכל מחיר להיפטר מהסחורה. תצחקו, הם יושבים עכשיו תחת לצאת להופשת פסח, ושוברים את הראש, איך אפשר להעלות את שורה של אתא ג' ל-1000 נקודות, ולמכור את הסחורה במחיר שהיא עלתה להם, כולל הריבית על הכסף.

שכר טירחה

למי שלא טרח

בזמן האחרון אנחנו מרבים לשמוע על שכר-טירחה לפרקליטים. ללישכת עורכי-הדין יש תעריף, ולפי מיטב הבנתי לפיו צריך לנהוג. התעריף אינו מכסה הכל ולענייננו אינו חשוב, פרט לעצם הידיעה על קיומו.

לעיתים מתגלה באקראי מהו שכר-הטירחה שדורש פרקליט ידוע (ראה עמוד 8). כך קרה כאשר ביקש האוצר מועדת הכספים של הכנסת לאשר תקציב לתשלום שכר פרקליטים שייצגו את המדינה בכ"ר ררות מסוימת. התברר שיום עבודה של עורכי-דין מעולה שווה כ-1000 דולר, או כ-20,000 שקל שהם 200 אלף לירות — כשכר ברוטו לחודש של פקיד בכ"ר. לפני שבוע סיפר לי פקיד בכ"ר במוסד מסוים את הסיפור הבא: לפני זמן לא רב פנה המוסד לאחד מעורכי-הדין היותר ידועים בארץ, בעל עבר ציבורי נכבד, ליעץ לו בנושא שקשור ביחסיו עם ה"ממשלה, כדי להגיע להסדר שיהיה נוח לאותו מוסד.

הפרקליט השתתף בשלוש פגישות בנות שעה כל אחת, ושלה חשבון, על החשבון, בפנכום של 200 אלף שקל, או 2 מיליון לירות. התדהמה של מנהל המוסד היתה גדולה. עוד יותר גדולה היתה תדהמתו של גיזבר המוסד, שסירב לחתום על הוראת התשלום. כשנשאלו אלה שהזמינו את הפרקליט, מדוע לא סיכמו מלכתחילה את שכר-טירחתו, השיבו, כי הדבר לא עלה על דעתם ויש גבול לדרישת שכר עבור שלוש ישיבות. בכל מיקרה, אפילו לא יוזמן שוב הפרקליט לישיבה נוספת, הוא ישלח חש"בון נוסף, סופי. עתה מנסים לנחש, מה יהיה גודלו.

ומעניין לעניין באותו עניין. כמה ח"כים עשירים מן הקואליציה, שי הם גם עורכי-דין, הפכו לאחרונה מאוד מבוקשים אצל חברות ציי בריות שונות. רובם מועסקים ב"שיטת ה"ריטיינר" השנתית, שכר טירחה קבוע, והעובדה ששמום ה"ר לפניהם יכולה תמיד להועיל למוסד.

מה שבטוחה בטוח

אתם ודאי זוכרים את הסיסמה מה שביטוח ומה שביטוח... בבורסה מתי הלכת אימרה חדשה: מה שבטוחה זה בטוחה של סביון. בטוחה זו חברת הברור קרים של כלל וסביון זו קרן-הנאמנות הדואגת למנהלי כלל. והראיה: על פי הסיכומים לחודשים ינואר עד מארס, היתה סביון הקרן הרווחית ביותר מבין כל הקרנות.

היא העניקה לבעני תעודות השתתפות שלה תשואה של 45.6% בשלושת החודשים האחרונים נים, וזאת שעה שהאינפלציה בח"ר דשים אלה היתה כ-20% בכ"ר. הקרן על פי תקנותיה משקיעה כ-97% מנכסיה במניות ו-3% ב"מ"ח."

אם זה כל-כך טוב, מדוע לא מצטרפים אליה רבים? משום שפשוט אי-אפשר הקרן סגורה ובעלי התעודות שלה אינם מוכרים. ועוד משהו: לרבים ממנהלי כלל יש כספים בקרן זו.

אמר לי אחד מחכמי הבורסה: לעשות 45% בשלושה חודשים זהו הישג מזהים וקשה להבין איך הצי ליחו מנהלי הקרן להשיגו, בעיקר אם ניקח בחשבון שהקרן אינה רשאית להשקיע בנייר-עורך מסויים יותר מ-10% מנכסיה. לחשוב שכל המניות שרכשה כמשך שלושה חודשים רשים נתנו תשואה ממוצעת של 45% הוא למעשה מדהימו. איני אמנות ואזני צריך לבקש מרשות ניירות-העורך הסבר לתופעה מורחבת זו.

בקטע המתאר את ישראל נאמר כך: בישראל, בעיסקות מחתרת מעורבים מוצרים החל בתפוחי-אדמה ועד יהומים, ויש המעריכים כים כלכלה זו ב-30% מהתוצר הלאומי.

מסתבר שלדרום-אפריקה כלכלת מחתרת גדולה ביותר בעולם המערבי המתועש. ושיעורה, לדברי מומחים, מגיע ל-50% אחוז מהתוצר הלאומי.

הכלכלה

השחורה

בישראל - 30%

מהתל"ג?

לאחרונה ערך כתביעת אמריקאי סקר על הכלכלה השחורה, שאינה בהישג ידם של שילטונות-המס במדינות שונות. הסי קר מגלה כמה חידושים, וקודם כל בשר מות הכינוי של כלכלות אלה, בארצות-הברית, למשל, קרויה הפעילות הכלכלית שאינה מדווחת בשם "כלכלת המחתרת". היקפה השנתי, מוערך בסכום של 380 מיליארד דולר, שמהם 255 מיליון דולר מקורם מהכנסות לא מדווחות מעסקים כשרים ומשכורות, ואילו 125 מיליארד דולר מקרם מהכנסות לא מדווחות ממקורות לאי-חוקיים, כמו, עסקי סמים, פורנוגרפיה, זנות, שוחד גניבות וכד'.

בבריטניה קוראים לכלכלה הבתית ח"ר קית, "כלכלה שחורה". בגרמניה היא נק' ראת "כלכלת הצל", בברית-המועצות "הכלכלה השנייה"; בדרום-אפריקה היא קרויה "הסקטור הלא-רשום" ובישראל, שאף היא נכללת בסקר, היא קרויה כלכלה שחורה (במקור, באותיות לטיניות). באיטליה הכלכלה הלא מדווחת קרויה "הכלכלה הטבועה", זו שמתחת למים. אך מה שלא יהיה שמה או כינויה, היקפה בארץ צות חוקי, כפי שמדגיש השבועון האמריקאי, גדול בהרבה מאשר בארצות-הברית. כלכלנים מעריכים שהכלכלה שמתחת למים באיטליה, תופסת 25% מהתוצר-הלאומי. על פי החוק האיטלקי, כל חברה שלה פחות מ-15 עובדים אינה חייבת ברישום. ולכן מספרן של אלה הוא עצום. בגרמניה חלקה של "כלכלת הצל" הוא כ-10% מהתוצר הלאומי. בצרפת מוערכת תפוקת כוח העבודה השחור ב-10%—15 אחוזים מהתפוקה הכוללת.